

MATE PREDRAG!

Politički nekorektni slapstick

Ovo vam pripovedam kao pokojnik. Kako je to moguće, biće vam jasno na kraju pripovesti. Pripovetka ima dve, hoću reći tri posvete, ali i o tome na kraju.

* * *

Četiri nedelje posle terorističkog napada al-Kaidinih ljudi na dva voza i jedan međugradski autobus u Barseloni, na zidovima železničke i autobuske stanice tog grada pojavljuje se grafit Mate Predrag! Gradske vlasti ne reaguju na proteste katalonskih penzionera, već upozoravaju da se kreiranje grafita već godinama smatra „aktom umetnosti“, a ne nagrđivanjem javnih dobara. To je vest za novinare kulturnih rubrika, a ne crne hronike. Tu ima posla dežurni kritičar likovnih dešavanja, a ne sudija za prekršaje. Ko je pustio buvu da je to ustaški terorista najmlađe generacije, odgovoran za nekoliko napada na srbijske navijače diljem Evrope u poslednje dve godine? Od svih verzija o čoveku koji se krije iza tog imena, najukorenjenija je ta, da je reč o vanbračnom potomku Bašića, poznatog hrvatskog emigranta umešanog u napade na jugoslovenska vojna izaslanstva krajem šezdesetih kao i u čuveni desant u Bosni početkom sedamdesetih godina (prošlog veka). Meni je sad svejedno, jer sam... nisam, bre, više među živima. Sad mi ne vredi što znam. Ali, dok sam bio živ, jedno vreme sam se mnogo trudio da budem politički korektan. Nekako sam – pogrešno, naravno, ali čovek se opameti tek kada umre! – mislio da ta usrana politička korektnost ide ruku pod ruku s dobrom književnošću. Valjda sam naivno popuštao ideju da pisac, kao humanista po *default*-u, treba da bude savest svoga društva. Da ne kažem... naroda. U jebote. I u to doba, kada se kod nas politička korektnost tek zapatila, onako, kao svež kaktus čiji smo pelcer izmolili od komšinice – zlobnici bi rekli *susjede* – pa se još setimo da redovno zalivamo taj lonac u kojem smo nekada kuvali kupus i pasulj, e u to dakle doba, ja bejah friški pisac. Bejah i živ.

* Flešbek u živo vreme

„Kada se pomene čokolada, uvek se neko umeša ‘podacima’ o pozitivnom dejstvu gorke čokolade na organizam. Te snižava holesterol, te produžava život, te spada u deset preporučenih namirnica za kako dočekati stotu bez hirurga. Samo što se uvek potrefi da o čokoladi banku drži neki ljubitelj masnog i slanog, a ne kolačoubica. Grehota je kada u poslastičarnicu uđe pijanac i pušač, pa poruči ‘tursku kafu’ (kako li se samo naljuti kad ima samo ‘ekspreso!’) i, po pravilu, uspe da izmoli pepeljaru i onda sedne i zaduvani. Pa s ne-

razumevanjem i nipodaštavanjem pogleduje kolače i, reda radi, raspituje se ima li jogurta, 'nešto slano'. Jebalo ga slano u poslastičarnici. Ako do njega sedi neki žderač kolača – nepravda, brate, nepravda. Štaviše, vrhunac nepravde!"

* * *

Eto. Nekako mislim da mogu da odredim trenutak kada sam počeo da se kolebam u pogledu političke korektnosti. Bilo je to tada kada sam se zamislio nad ovim početkom nikad neobjavljene (konsultovao sam pokojnog Egona Feketea: zapravo je dvostruka negacija pravilna!) kolumne, koju sam, kao sveže nagrađeni pisac knjige *Lajkovac za pokojnike* dobio u uticajnom nedeljniku. Našli ljudi uhlebljenje piscu koji ne može da živi od pisanja. Tako da ipak živi od pisanja, ali... novinskih tekstova. Zanimljivo je kako se niko nije setio da je pisac, koji živi od novinarstva – ma koliko proglašavao kolumne teškim i napor-nim zadatkom spisateljskog obrtništva – u stvari srozan isto kao akademski slikar koji se izdržava kao moler. Šta je tu sramota, pitaće neki? Je l' greh biti moler? Da ne držiš možda vatrene govore u pivnicama po Novom Sadu i Zrenjaninu? Ako ne, moluj brate, i ne brigaj. Ne, nije sramota, naravno, nema sramotnog zanimanja. Samo... nisam primetio da „čim se nešto desi“ u ovom „našem društvu“, pozovu molera u neku panel diskusiju da bistri trenutnu situaciju. Ne zovu ni klasične gitariste ni orguljaše koji su diplomirali na Bahu, a koji – da bi izdržavali ženu i decu („i mačka se brine za svoje mačiće!", reći će vam) – sviraju turbo-folk na svadbama. Ne, brate, pozivaju pisce. Koji jedu govna po kolumnama.

Pročitao sam, tako, onaj gornji pasus neobjavljene kolumne tuce puta i sinulo mi koliko sam puta zaobišao prosjake pre nego što sam ušao u neku poslastičarnicu. Pa zar nije pothranjenost stanovništva zapravo veća muka „ovoga društva u ovom trenutku“. A ja serem o kolačima, kao da sam Marija Antoaneta, te osim toga napadam purnjatore. Oni su moćna bratija. Kako je samo onaj novinar Momčilo Popović, legendarni zabavni voditelj nekada dosadnog Te-Ve dnevnika (u kojima su jedino lapsusi bili interesantni) odmah prosiktao posle prvih nagoveštaja zabrane pušenja u zatvorenim prostorijama! U njegovom reagovanju potegla su se ljudska prava, u doba kada još nije bilo razjašnjeno da li ta prava služe Zapadu samo da bi maltretirao socijalističke zemlje. „Ja sam te rodio, ja ću i da te ubijem.“ „Niko meni neće da zabrani da pušim.“ Kako, bre, uopšte čovek može da bude politički korektan u ovoj državi s tak'im narodom?! A rodna ravnopravnost, to je tek za kurać! Kad uđe kontrolorka u bus, čuje se: „Evo je pička!“ Evo, čak i mi pisci kad komentarišemo, na primer, sastav žirija za NIN-ovu nagradu, premišljamo se: „Kada će neku pičku da ture u žiri?“ Ili, viđu vraga, eno je pička u žiri od Ulaznicu, veli jedan Crnogorac na privremenom spisateljskom radu u Serviji. Ili, ako u nekom žiriju sedi riba, pa izvesni pisac zna da mu je baš ona sjebala nagradu, onda se veli: „Pička glasala protiv!“ Iako je reč inače univerzalna, dakle kao reči „babetina“ i „peder“, te označava i karakternu osobinu, pa svaki pisac ima po tuce pički među muškim kritičarima. „Pička mi uskratila nagradu“, tako, može da znači da je neki kolega pisac, navodno muško pa od sto kila, stavio veto na nagradu svom kolegi ko zna kojom prilikom. Premda... još nije ni utvrđen pol svakog pripadnika našeg vrlig kritičarstva. Neki, naime, nose suknju i šminkaju se, ali imaju neuobičajeno dubok glas. Da nije od uživanja nikotina? Možda. Šta ja znam.

* * *

Evo, prebiram po virtuelnom sintisajzeru uspomena – da parafraziram najslavnijeg pisca koji je živeo po hotelima – pa se prisećam nastavka tog abortiranog čeda, tog glupavog teksta nad kojim se sada – oslobođen telesnih utega u vidu metabolizma, hranjenja i defekacije te duhovnih utega u vidu ambicija, krivice i straha da ne ispadnem budala – nad kojim se dakle sada smejem i povraćam, naravno u prenesenom smislu, da to približim vama smrtnicima. Kakva čudna i strašna reč – smrtnik. Smrtnik je – u stvari! – onaj koji može da umre, ergo jošte živ. Kad umreš, nije ti ništa, ali i to u potpunosti spoznaš tek kada umreš.

* Flešbek u živo vreme

„...Tako je greh i kada pijanac i slan(in)oljubac krene da tupi o gorkoj čokoladi, od sedamdeset procenata, jebô ga sedamdeset procenata. Što se mene tiče, kada kažem čokolada mislim mlečna čokolada, ona mi je san snova posle onih poratnih za jelo i kuvanje. (Jes' kurac za jelo! Ko je stvarno jeo te čokolade?!) A ti eksperti za sedamdeset procenata su i onako to saznali tek nedavno, iz časopisa. Ta fama o gorkoj čokoladi je samo poslušila dijabetičarima i onima što mrze slatkiše da ljubiteljima slatkog zagorčaju život.“

* * *

Eto dokle je stigla ta nesuđena kolumna. Međutim, na vreme sam stornirao objavljiva-nje ovog teksta. Jedino što bih njime postigao – osim dobrog honorara – bila bi gomila pogrđnih anonimnih komentara na internet-izdanju nedeljnika i na fejsbuku. Inače me pakosni mrtvi pisci zovu Tupak. Pogađate zašto: više obožavalaca imam kao pokojnik. Mogli su onda da me zovu i Elvis. Ali, oni kanda imaju u vidu da je moja bivša pička u mom laptopu pronašla sve skice za moje kolumne, pa među njima i onih nekoliko abortiranih. I to je bez stida i srama objavila. (Srećom, ovaj tekst mi je bio na drugom laptopu, koji je sada u Dubrovniku. Kako je dospeo tamo, uskoro ćete saznati.) I ne samo to, već je i sama napisala desetak „novopronađenih“ komada! Kao, ume da imitira moj stil. Znam zašto je to uradila: da može da uzme lov, i da se to rastegne na nekoliko meseci, svake druge nedelje, pod bombastičnim naslovom: „Neobjavljene kolumne Predraga Dimitrijevića, autora kulturnog romana *Lajkovac za pokojnike*.“ Čuli ste sigurno za taj roman. „Urbana proza, koja pokazuje da je metropola stvar duha, a ne geografije.“ Ha, ha, ha! Legenda o železničkoj stanici toga grada, i metafora lajkovačke pruge kao loše beskonačnosti srpskog društva od 1914. pa nadalje. Još može da se nabavi na svakom kiosku. Pored Halida Bešlića. Sećam se, na dodeli te nagrade u Zagrebu – pogodili ste, verujem, da je reč o nagradi V.B.Z.-a – pripremao sam s voditeljkom Leom nastup na bini u Kristalnoj sali, pa sam hteo da kažem kako mi je baš milo što će mi knjiga biti pored Halidovog albuma (koji je tada baš izašao i reklamirao se na sve strane), jer se naslovi lepo slažu, a inače jebeš elitizam i tako to. Lea, voditeljka, rekla mi je da to ipak izostavimo, jer je – kako je objasnila – Halid Bešlić blizak prijatelj Miljenka Jerkovića, predsedavajućeg žirija, pa bi se mogao na-

ljutiti. Nisam shvatio zašto bi se mogao naljutiti, ali sam prihvatio sugestiju, pa nisam pomenuo Halida u „prigodnom razgovoru“ posle svečane dodele.

Ali, moja bivša me jebe i onda kada ja ne jebem nju; ispada da objavljujem i posle smrti. Tupak, ipak. Evo šta mi je ta kučka podmetnula u prvoj kobajagi „posthumnoj“ kolumni:

Nastavljamo s posthumnim objavljivanjem pronađenih kolumni Nenada Verkovića, tragično nastradale vedete našeg nedeljnika.

Babe, bapci i pičići.

Dokle će žena biti degradirana tim dobnim razvrstavanjem? Već i vrapci na grani znaju da je muškarac kao vino – što stariji, to bolji. Kad je mlad, može mu se da je žigolo, dobro je ako ga ćale časti polovnjačom u nekom bordelu da mu skinе mrak, a tek u cvetu mladosti kad krene da zavodi, pa on izaziva samo simpatije. A onda dođu i prve sede, i eto ti Kazanove. Mačor koji se ne da. Još ako se čiča i obogatio, te na taj način oplemenio svoje zavodničke podočnjake, svi će se blagonaklono smeškati ako dasa priženi mlađu i zgodnu ženu. Dobro. To jest, tragedija i zlo.

Ali, pazite sada, šta je ostalo ženama? Prvo su zabranjeno voće; i nama se bliži „statutarno silovanje“ kao obavezno zakonsko usklađivanje da bismo ušli u Evropsku Uniju; zatim devojka, koja je konačno izašla iz ralja tinejdžerskog seksa (koji zna da bude tako posesivan i palanački primitivan), postaje PILETINA, na kojoj pare oči neiživljeni tatini prijatelji; odmah sledi udaja (jer biološki sat radi tika-taka!), a zatim, odmah iza ćoška je tu i kraj. Badava uteha da je žena najpoželjnija između tridesete i trideset pete, tu su već i bore; i već posle trideset pete, žena postaje – baba! BABA! Nijedna žena neće doživeti potajna čestitanja ako se uda za mlađeg muškarca...

* * *

Vidi kučku šta mi podmeće!! Pa ovo je žensko pismo, bre, to se vidi iz aviona! Nikad ja ne bih ovako kenjao. Doduše, mis'im, poznajem ja žensku dušu, i uvek, mis'im, govorim o LIČNOSTI koja je bar meni, ha-ha, važnija od spoljašnjeg izgleda, ja tražim *personaliti* je-bogaja, a *najvolem* da ispalim ono: 'žena treba da mi se otvori, i onda mi pokaže unutrašnju lepotu', pa onda malo seruckam kao godine nisu važne i to... Ali ovo što je nadrobila, pa ovo samo žensko može da napiše, kuku meni, koje će pare da naplati u moje ime! I pomisliće ljudi da sam se propederisao!

* * *

Ako se ikada podigne spomenik politički korektnom gadu na ovim prostorima, on će da izgleda ovako:

Čiča jednim laktom udara u stranu (u toj ruci drži nešto), a drugom rukom trpa nešto u usta. Nagnut nad švedskim stolom. Lakat je namenjen susednom gladnom pozvanom ili nepozvanom gostu, a drži se ona pederska čaša za belo vino (to je to nešto, što opazite

kada priđete bliže, kao na primer spomeniku Floberu), u koju odavno sipaju i šampanjac, desna ruka naravno traži badava kanapee, kiflice sa paštetom, koktel kobasičice... To je naš politički korektni intelektualac na prijemu.

Na Danu Radio Drame, u Kamenj Sali Radio Beograda, posle završene ceremonije dodele nagrada, pošto su predsedavajući žirijâ promrmljali „obrazloženja“ i pošto su se dobitnici nagrada za životno delo dirnuto zahvalili i pustili koju suzu, vreme je da se gosti i uzvanice posluže. Ionako su sve vreme svi znatiželjno, poput astigmatičnih žabaca, gledali gde je klopa, antenski su šacovali ukusno poređane kolutove salame, rolnice šunke, komadiće kačkavalja, „koktel-paštete“, pogačice sa sirom, „pizza-paštete“, „mini volovane“, trouglaste gibanice, projice u obliku američkih „mafina“, plastične čaše nabijene jedna u drugu kao korneti kod Pelivana, dok čekaju da ih žedni gosti ne razgrabe i ne napune, koka-kolom, onom američkom, ili bezukusnim sokom od jabuke – pederskim napojem! – pivom, crnim vinom „na točenje“, ili mineralnom vodom, i to onom najgorom „Knjaz Miloš“, koja je prepuna natrijuma i koja ima tako visok procenat ugljen–dioksida, da posle dve čaše ispuštate mehuriće na nos kao da ste pod morem u nekom dokumentarcu Žaka Kustoa. Pretvorite se u krečnjak. U kip od soli. Kad vas neko šutne, raspadnete se, i vašim komadićima deca malena mogu da pišu po školskoj tabli: kosa tanka uspravna debela. „Karađorđe“ je mnogo bolja mineralna voda, i po ukusu i po sastojcima, ima je i u negaziranoj verziji, i tretman tih vodâ ima simboliku – većina voli Knjaza Miloša, a zapostavlja Karađorđa. Kada napadaju Karađorđa, onda vele „nije znao za povlačenje, ustupke i nije umeo da pregovara“ (a baš to što je napustio Srbiju mu zameraju), a kada hvale Miloša onda to što je taj jebač i žderonja dao da ubiju Karađorđa uzimaju kao nesvesno opravdanje za sva vlastita izdajstva i poniženja koja trpe od šefa, kao i da opravdaju što im je omiljeni vođa potpisao kapitulaciju u Kumanovu 1999. i predao Kosovo. Taj poslednji deo su trenutno – septembar 2010 – zaboravili, jer narod ovde kratko pamti.

Odavno sam već uočio da dobar deo konzumenata na promocije i dodele dolazi samo zato što je to retka prilika da nešto stave u kljun. Kultura i za glavu, ali i za želudac. Babac se namontirao koliko može, kroz čarape se vide zavoji i flasteri, neuspešno lečene vene mermerišu noge rekao bi Apdajk u svom najboljem romanu, cipele se raspadaju, prastari kišni mantil je na leđima pocepan, ruž za usne razmazan sve do ušiju. Baba je jedva dočekala kraj govorancija, dodele počasnih, godišnjih, utešnih i podsticajnih nagrada, i napokon posluženje. Ali, boli nju dupe. Na kraju, i nije važno „da li je svesna kako izgleda“, jer na svečanim skupovima su najveća govna upravo oni koji se – uostalom uvek – lepo udi-de. *Svi u govovima, oni u belim odelima*. Mudar narod ima pametne izreke. Samo što je ovaj narod glup kad dođe do velikog. Uštedi i mazne na sitnome, a na krucijalnome i sam skinе gaće pa se natrći. Je l' sramota biti siroma' i gladan? Babac ne piše kolumne i putopise za pare nekakvih fondacija, ko joj je kriv. Babac je strpljivo saslušala obrazloženja i najave, pa ko ne bi ogladneo posle toga. Nabada salamu i kačkavalj na čačalicu kao na ražnjić, i krka, stavljajući po dve tri pogačice sa sirom u džepove. To je glad. Onda onako punih usta nađe jednu radio poslenicu i kaže joj:

„Želim da Vam se zahvalim za onu emisiju o porušenim manastirima...“, nastavljajući da jede.

„Hvala! Znete, mnogo mi znače ove Vaše reči, imam utisak da takve emisije nikoga ne zanimaju“, veli radio poslenica i potapše je po ramenu.

„Njam žvać grnj, E takvo je vreme došlo, njam gvažnj, da se, mljac gut progut žvak, da danas imate reklame čak i, njam žvak žvak, na držunjam gvažnj, izvinite, na drugom programu prekidaju, žvak gvažnj mljac, ovaj, emisiju 'Kod pelikana', gvažnj, mljac! Molim vas, gvažnj mljac žvak žvak, ukinite te reklame, mislim, žvak žvak, 'Selo gori a baba se...', gvažnj progut, 'češlj...', khrrr kh kh, uh ode mi mrvica u dušn... khrrr kah kah ik hik! Hik! Uh, 'češlja!'“

„Gospođo!“, poslenica je dirnuta brigom za kulturu, i tapše bapca što iz podrške što iz želje da joj pomogne da iskašlje „mrvicu“ koja se sastoji od dve koktel-paštete koje su ubačene u ralje odavno neodržavanog veštačkog zubala što se oseća po tipičnom vonju koji emaniraju penzosi kada dijabetičarski zevnu, „Ne znate kako je nama dok to slušamo, ali o tome ne odlučujemo mi, već gazde. Mora od nečega da se živi!“

„Žvak progut!“

Ko li je ono munu laktom u leđa?! Ma da nije Predrag?!

* * *

Postoji pritajena i potmula netrpeljivost između politički korektnih Beograđana. Lepo je biti poštenu Srb u Zagrebu na primer, to se čak i isplati, pa šta će takvima konkurencija. Nevolja je što je ipak postoji konačan broj fondacija i sredstava koje su u stanju da pozovu, dočekaju, ugoste, i isprate poštene Serbove. Katering za alave nenacionaliste isto tako košta, a nekako se ispostavilo da su anacionalni ljudi ješni brate, mnogo ješniji od zagriženih nacionalista kojima od mržnje valjda proradi čir, pa im onda paše ljuta (rakija) i papričica, a za hranu mnogo i ne brinu. Nevolja je kada treba zajedno počastiti dva-tri debela poštena gosta iz Srbije. Jer, to ti je dilema: ili dve-tri svinje debele s dupetom do zemlje ili 6 pristojnih, šlank. Godinu dana sam patio što nikako da se uguram u Prvu ligu politički korektnih. Treba se tu takmičiti ko je politički korektniji. Pa sam na sva zvona i usiljeno branio sve vrste manjinaca. Trudnice što dobijaju otkaz, Cigiće što ih psuju kad ti uprljaju šoferšajbnu, ili im poruše kartonsko naselje, pedere što im ne daju da šetaju u procesiji kao u svom kulturnom svetu, invalide jer teško dolaze do posla i to što je još uvek devedeset devet posto gradskih prometala svojim strmim stepenicama namenjeno alpinistima, komandosima i učesnicima serijalâ *Igre bez granica* i *Jadranski susreti*, što je inače dobro zbog razvijanja dobrosusedskih odnosa sa Hrvatskom, ali kad pogledate bapca dok pokušava da se uspne u onaj češki tramvaj, to je studija o ljudskoj upornosti i solidarnosti: ako babac još ima i ceger – zamislite da je to ispred pijace Cvetko ili Đeram ili Paliluske pijace svejedno – onda joj trebaju tri ruke. Jer, ona s dve mora da se okeša o vrata i onaj srednji gelender, a prethodno stavi ceger s krompirima i kupusom na prvi stepenik, pa se uspne do cegera... Iza nje stoje građani i nezaposleni neradni ljudi. Ispred nje stoje srećnici koji su ušli u tramvaj, ali čija se sreća značajno smanjuje ulaskom natovarenog bapca. Em čuvaj nogice, em će neki debil sigurno da ustane – jebalo ga vaspitanje i dobročinstvo – pa će doći do komešanja i pretumbacija, a onda će možda neko da vas nagazi po cipelama i patikama koje ste jedva kupili na popust. Jedan deo posmatrača počinje da razvija

empatiju, unutarnja dužnost pozove, pa se ponude da pomognu, ali takvi retko znaju i kako. Nego pipnu bapca za lakat, samo ga šašolje, „Hi hi hi, fala dete, bog ti pomogô hi hi hi“, golicljive babe danas, da je u njeno vreme njen pokojni muž znao za kunilingus, ta nekad zgodna puška od žene bi prskala petarde od svršavanja, a danas u patofnama zbog oteklih zglobova, u svoju samotnu garsonjeru vuče provijant za dve nedelje.

Ostatak posmatrača naravno gaji osećanja nestrpljenja, mržnje, bezobzirnosti, i to iskazuje i glasno.

Ja ne. Mislim, ne iskazujem glasno, već u sebi, a objavljujem kolumne u kojima plačem nad sudbinom prebijenih i silovanih žena, Cigića kojima se uskraćuje prilika da se integrišu u naše društvo, nad invalidima i trudnicama i mentalno čelendžed kojima treba dati priliku da rade, i da funkcionišu, i tako to.

Ali, vi pitate ko je Mate Predrag?

Samo da znate, ja nisam umro prirodnom smrću. Ubio me je jedan hrvatski nacionalista. Posmrtno ostatke su mi preneli vozom Zagreb – Lajkovac (preko Beograda). (A iz Dubrovnika su me prevezli privatnim kombijem.) Kaj velite, ubio me Mate Predrag? Čekajte... Evo još malo fleš beka iz mojih dnevničkih zabeleški (koje moja bivša srećom nije pronašla, pizda joj materina, te nije mogla i to da zagadi i „proširi“ i objavi). Ovo je skica za moje remek-delo, koje mi stoji na drugom laptopu, koji sam u amanet ostavio tetki u Holandiji. Taj laptop je onda završio u Dubrovniku, kod tetke Radeta Bogišića, mog prijatelja i čuvenog hrvatskog pisca, objasniću vam kasnije kako. To je bila čista sreća. Ali, evo šta je ona moja čepa napisala u drugoj „mojoj posthumnoj“ kolumni:

U Evropu s invalidima, starcima i ometenima u razvoju

Koliko je naša sredina zaostala u svakom pogledu, može se videti po tome kako tretiramo one naše sugrađane kojima je potrebna posebna nega, razumevanje i pomoć. Da li smo ikada pomislili kako bi bilo lekovito da umesto tolikih rijaliti šoua s već dosadnim zvezdama i nazovi zvezdama pogledamo i koju potresnu emisiju o ljudima koji su u invalidskim kolicima, ali vredno studiraju, ili o slepima ljudima koji su završili dva fakulteta...? Da li smo ikada pomislili kako star i bolestan čovek mora da se pomuči da bi ušao u naše tramvaje i autobuse? U stvari, šta zapažamo kada pogledamo po beogradskim ulicama? Vidimo nezadovoljne, besne, umorne, deprimirane ljude, koji u stvari treba da budu srećni i veseli jer imaju obe ruke i obe noge: za razliku od drugih evropskih metropola, na ulicama Beograda nećete videti ni Kineze ni crnce ni ljude u kolicima... Da li je u redu što maloletni Romi moraju polugoli da prose po ulicama i peru vetrobrane...?

* * *

Ja o kako glumi!! A urednik joj kaže kako nikad bolje nisam pisao, i dodaje „moramo da naučimo da cenimo naše velikane za života, tek onda ćemo da postanemo svet...!“ Jeste li čitali ovu moju lujku?! Pa je l' ona normalna?! Pa jebote, dosta su mi ovi naši seljaci iz Murtenice i Plačipičkovaca, samo mi još crnci i Kinezi fale i oni u kolicima pa da me pričepe.

Uostalom imamo Kineza kao mrava, ne možeš da živiš od njih po pijacama... I naravno da nije u redu što maloletni Cigići peru šoferšajbne, jer ništa, bre, ne operu samo ti umažu staklo jeboih... prosjaka mafija, ja da vam kažem!!

*** Flešbek iz živog života. Odlomak nedovršene proze.**

Kada sam u novinama pročitao vest s početka ove pripovesti, odjednom me je pogodila strela inspiracije, koje me već dugo nije bocnula. Kao da mi je sva energija odlazila na kolumne i gostovanja u Te-Ve-studijima, u kojima sam se na račun sveopšte nesreće i gluposti vlasti i opozicije trudio da ispadnem pametan na tuđ račun, a da se nikome ne zamerim. Duhovit i pametan, a da se nikom ne zameriš, da oštro kritikuješ nemile pojave, da postigneš privid hrabrosti, a da zapravo nikad ne ugroziš vlastiti komociju. Ne rukovati se sidašima, ne družiti se s pederima, nemati ribu Ciganku ni Jevrejku, Hrvatice samo karaš, ne davati krv, ne braniti one zbog kojih bi i tebi moglo nešto loše da se desi, uvek kad pričaš o pederima reći „ja to ne podržavam“, nikada ne osuditi nijedan zločin a da se sve ne relativizuje „svi su činili zločine“, sve onako, ni tamo ni ovamo, najvažniji je dobro plasirani vic, onda kada treba reći nešto konkretno. I taj vic da bude onako, samokritičan, neka anegdota, treba citirati Andrića i Crnjanskog ako je moguće o istoj temi ili bar u susednim rečenicama, jer se tako pokazuje i načitanost, ali i nacionalna osvešćenost. Najbolje je spojiti Kiša i Dučića, Kapora i Vidojkovića, tako da imate „obe Srbije“. Dobro jutro čaršijo, na sve četiri strane. Uostalom, najvažnije je ispasti originalno pametan i melanholično duhovit. A kada bi od svega toga ispao i roman, ih, pa da me Bog vidi.

Pa dobro, gde je taj flešbek? Evo ga. Od ovih dugih pasusa me zbole glava, pa moram da uzmem anbol, srpsku inačicu Plivinog andola.

*** Odlomak iz romana, flešbek iz živog života, konačno.**

„Sredinom proleća 2010. na mnogim ulicama Barselone, od vila u ‘istorijskom’ Sijutat Veli i štrafte Las Ramblas pa do Sants estacija, železničke stanice, osvanuo je grafit Mate Predrag. Onima koji su ga pisali i većini čitalaca, pa i jednom od verovatno prvih – teško je ipak utvrditi prvenstvo, može se samo nagađati dodao bi Kiš u zagradi, ali zgrade su isfurane – i onome od prvih čitalaca, mamurnom čistaču ulica, bilo je jasno šta to znači, ali se potrefilo da su grafit videli i oni kojima španski nije ni maternji ni očinji. Mate Predrag, ko li je taj?! A slučajnosti ne treba mnogo, kad potera, ona tera, pa su i neki hrvatski navijači koji su tu sticajem štrajkačkih železničkih okolnosti (deportovani inače iz Nemačke, gde su prateći Dinamo dobili batine od tamošnje policije), i oni videše grafit, onako iz voza. *Mate Predrag! Mate Predrag!* Kako je ime lepo zvučalo, kao neki ustaša koji je ubijao jugoslovenske ambasadore za vreme komunjare Tita.

Pazi šta pišeš u fikciji, moglo bi ti se i ostvariti. Rečenica mi je izgledala kao iz neke fantastične priče Milorada Pavića, ali me je jedan film-frik s nadimkom Čavka podsetio da ona ima i holivudske prerade, na primer u ‘Kralju ribara’ Terija Gilijema. Svejedno, tu rečenicu sam zaista pročitao u fantastičnoj pripovesti Vlade Uroševika, jednog Pavićevog kolege po ljubavi prema fantastičnoj prozi, ali u to vreme mi je već izgledala dozlaboga pred-

vidljivo, tada sam već plvio esejističkim vodama i želeo sam da budem kombinacija Hantera S. Tompsona i Hemingveja, da ne ostanem izolovan od duha vremena, a obaška što se to i isplaćivalo, povezo sam novinarstvo i prozu, uostalom na tom Zapadu niko više ne jebe fikciju, sve mora da bude *based on a true story*, jedino je još Apdajk mogao da izmišlja, a uostalom i on se izglupirao i ispolitizovao u *Teroristi*, pa onda kolumna tamo kolumna ovamo, gostovanja u emisijama, šta mislite vi, kao pisac i intelektualac o ovome i onome, i kada sam na svom fejsbuku naišao na zloban komentar izvesne Sibile – „hej matori kešo, tebi sve svetske krize služe da bi mogao da mlatiš okolo svojim politički korektnim gledištem!“, prvo sam poželeo da je ubijem. Ako je to uopšte bila ona. Na fotki: kovrdžava plavokosa teniserka, ali možda je to ona debela mrcina, onaj nacoš, mame mu ga, onaj što me je onomad opanjkavao na radiju... nikad se ne zna na tom internetu. 'Ćaos, ja sam Živana', kad ono Živorad i nema 15 godina, već 55 i nije zgoda i seksi, već ima 120 kila i maljav je po celom telu, bogtevido.

Na partiju kod Veselinke, s devedes'dvojke, mešano društvo, internacionala, vidim devojke iz omladinske emisije, top lista i ta sranja, na njenim kolenima bio laptop, neka tema o terorizmu na fejsiću, došlo mi posle dve čaše vina da namrčim (sve priviđajući mi se kako joj osećam butke ispod tastature) genijalnu ideju: **zašto ti tupavi teroristi ne podmetnu bombu ili sebe ne dignu u vazduh u nekom običnom vozu, nego se guze u avione, pa ko uopšte kontroliš vozeve?**

Koja ideja, a? Nije mi izgledalo mnogo bitno, ali ispostavilo se da neki 'teroš' čita fejsić na spskom, tek u Barseloni puče nešto u vozu, i to ne podzemnom, već onom najobičnijem, putničkom, usred bela dana po suncu i pripeci, izgiboše ljudi, kao ono u metrou godinu dve posle Njujorka, samo u većoj količini, i opet nisu bili separatisti Katalonci već Arapi, i ufatiše ih sve osim jednog i osim Bin Ladena, i na muke ih staviše, i oni propištase da su ideju dobili od nekog srpskog učesnika u raspravi na fejsbuku, da, da, da su od jednog Srbina dobili ideju. A taj Srbin je predložio čika teroristima da ne gube vreme na avione kad su im vozovi i busevi na raspolaganju. Jao kad sam to pročitao, odmah me zabolela glava. Morao sam da uzmem četiri anbola, inače srpske inačice Plivinog andola. Buseve nisam spomenuo, ali su oni dobri đaci bili, pa su sprčili i jedan turistički bus u Andaluziji, ista ekipa. I objavili *skrinšotove* s te rasprave, i gle, koja sam budala bio, potpisao sam se kao Predrag Dimitrijević, a tolike pripovetke i pesme sam objavio pod pseudonimom Belović, sâm sam se javio da objavim predlog u houmu njenog fejsića, posle dve čaše vina, gledajući u dekolte te novinarkes s devedes'dvojke i masirajući joj butke preko tastature (pišući na dva jezika, na srpskom i retoromanskom), da bih imao izgovor da joj duže masiram butine, (prevođenje s retkih romanskih jezika uža mi je struka), drkao sam kao Hambert ispod Lolitinih šapica u papučama, drkao sam u vidu uputstava za teroriste, bilo mi dosadno, prijebalo mi se, popio sam, i eto, stucalo sam deceniju politički korektnog argatovanja očas posla.

Kralj ribara bez hepienda. Gilijem je snimio sapunjaru. Pizda. Egotripuje i on. Sad me niko neće, čak ni u zagrobnom životu, ni nacoši ni globalisti, ni boemi opšte prakse, samo mi još optužba za pedofiliju fali pa da se ubijem. I bar da sam pičke dobio. Ali ne, novinarka omladinske emisije se ubrzo pokupila i otišla se sve butkicama, laptopićem, guzom, dekolteom i mojom budućom presudom.

A Barselona je bila u modi među građanima sa Vračarske grbe. Ne zna se šta više gotive, Portugaliju ili Barselonu. Pa se tamo nagomilalo turista onih bez vize, friško puštenih s lanca posle nove godine (fala Evropskoj Uniji!), i eto dva mrtvačka kovčega s telima mladih Srba dopremljeno je u Beograd. A mrtvi su jer je neki debil odavde posavetovao teroriste – i to na retoromanskom! – da im je široko polje u vozovima po zemlji umesto avionima po nebu. I da to ne bude dosta, mislim, zaboje me dupe za pokojne pederuše sa Vračarske grbe, da se razumemo, nego – eh, što je svet mali – baš sam se tada nešto raspitivao o nekom rezidensu u Kataloniji, na tom partiju upoznah neku Nemicu koja je tamo naučila da spika katalonski, galicijski te oksitanski, boli nju, i eto, dala mi linkove za aplikacije. Ali, izjalovilo se. Njena keva beše u tom busu u Andaluziji. Koji se moj tamo trčila, i to kao turista, šta njoj ima da bude interesantna Andaluzija, dosta joj Kastilja, jebojeja, i ona ode u vazduh. Maler. Izjalovilo se. A lepa bila kuća u predgrađu Barselone, pravi raj za pisca.

A želeo sam da me vole. Onaj, mislio sam, pošteni svet, napredni i demokratski. A baš oni me sad kunu, na dva španska groblja, i na dva beogradska, 'novom' i bežanijskom, dvadesetak španskih familija (neke od njih, objasnih, i mešovitog porekla) i dve beogradske cijenjene obitelji čiji je podmladak jedva dočekaao da bez viza ladi jaja po Evropi.

Otud natpis na ulicama Katalonije Mate Predrag. Mate je imperativ od 'matar', ubiti, nije to bio nikakav ustaša. Ubij Predraga. Kako glasi naslov filma 'Kill Bill' na španskom? Mate Bill, bre.

Ali, te beogradske cijenjene obitelji ne behu se pomirile s gubitkom potomaka. I behu moćne. Toliko da su mogle da isfinansiraju moju likvidaciju.

* * *

[razraditi sledeće:

- 1) beogradski mentalitet;
- 2) beogradske porodice imaju jednog ministra na moćnom položaju;
- 3) koji je gostovao u „Utisku nedelje“ te me napao;
- 4) tako da sam se jedno vreme osećao kao lik iz naše Te-Ve-drame 'Poseta stare dame' iz 1976. po tekstu Fridriha Drenmata u režiji Mire Trailović. Taj lik, 'Alfreda Trećeg' je igrao Ljuba Tadić. Za njegovu glavu raspisala je nagradu Klara Zahanasijan ('u tumačenju' Mire Stupice), ozlojeđena žena s drvenom nogom koja isprva skriva želju za osvetom. (Mira Stupica); ne noga, nego Klara krije želju.
- 5) možda intertekstualno navesti i film po istom tekstu – u filmu je Entoni Kvin igrao ulogu žrtve koji je zaslužio svoju presudu. (Film 'Poseta' iz 1964, Ingrid Bergman je igrala jednonogu Klari i tako bajagi uklela sebe – kasnije je obolela od raka.) Pretapanje dve fikcije iz filma i televizije i jedne fikcije iz teksta u tekstu i 'stvarnosti'.
- 6) Sva imena pretvoriti u inicijale, lepše će da izgleda.]“

/Kraj odlomka nezavršenog romana/

* * *

Eto, hteo sam da opišem svoju smrt u romanu, a kletva iz teksta me stigla i stvarno su me ucemkali, tako da nisam ni stigao da završim remek-delo.

Ali, nisu me ubili plaćenici koje su unajmili pomenuti pederi iz oštećenih i ožalošćenih porodica s Vračarske grbe.

Ubili su me oni isti hrvatski navijači koji su iz čiste dosade i neznanja izmislili čitavu jednu osobu koja se zove Mate Predrag. Ustaški terorista. Nije im ni bila potrebna neka inspiracija, dovoljno je bilo to što su bili besni zbog batina koje su popili u Nemačkoj. Trebalo je povratiti poljuljani ugled Bed Blu Bojsa kao najtvrdih momaka međ' fuzbalskim huliganima. I kada su se onako modri – baš modri, doslovno – zatekli u deportacijskom vagonu u zoru na železničkoj stanici Sants estacio u Barseloni, na staničnom su zidu ugleдали onaj grafit *MATE PREDRAG!* To je delovalo kao kvasac u testu kojeg nije trebalo mnogo mesiti.

Mate Predrag.

I tako... trojica navijača su ubrzo potom otišli na letovanje u Dubrovnik. Imali su tamo rodbinu.

A i ja sam tamo imao poznanika. Tačnije prijatelja. Vlaho Bogišić, čuveni hrvatski spisatelj, pozvao me je na kraće letovanje u kući njegove tetke. Tamo sam otišao s onim laptopom koji moja bivša nije stigla da uzurpira, pizda joj majčina. Tako je laptop preko moje holandske tetke dospelo kod Vlahine tetke. Sreća!

Bogišić voli Srbiju i srpski jezik. Volimo da se zezamo, da on priča „srbijanski“, a ja „kroačanski“. I... pred pogrešnim ušesima sam vežbao hrvatski. To jest... Bogišić je pred pogrešnim ušesima vežbao srpski.

Mislim, navijači su bili alergični na ekavicu i srpske reči. Zato Zagorci i ne smeju da letuju na hrvatskom primorju. I kada su čuli Vlahu kako izvodi besne gliste, „bre“ u svakoj drugoj reči i to, pobesnili su. Nisu ni krenuli da ga tuku. Već jedan odmah izvadio utoku, pa bang bang bang, eh da je ovde Zoran Ćirić, on tako lepo opisuje „metkove“, kao da gledate film Sema Pekinpoa.

I... promašili.

Pogodilo meneka. Srbina, Predraga Dimitrijevića, koji u tom trenutku nije ič ličio, pardon, zvučao, kao Srbin. Srbijanac, da budem precizan.

A baš tada, u tom trenutku, bejah na vrhuncu svoje političke korektnosti. Ali one stvarne, nehinjene. Bio sam okružen Hercegovcima, matorcima, Ciganima, pederima, Židovima. Samo, to nisam znao da cenim, već sam se osećao da sam dotakao dno života.

* * *

Treba još razjasniti kako to da mrtav pripovedam.

Prosto kao pasulj. Pa, kao pisac koji prati trendove, primećujem, nije da ne primećujem, da su u poslednje vreme u modi, kako da kažem, žanrovska dela, mis'im, kako da se izrazim, pacovi tu ima, mišovi, vampiri, duhovi, mis'im, svašta ima, anđeli, ovo-ono, svašta se nađe. Neki od vampira su čak učestvovali i u Drugom svetskom ratu, a neki su se anga-

žovali u narodnooslobodilačkoj borbi, čak ima i četnika krvopija. Za Tita ionako svi tvrde da je bio vanzemaljac, imamo *daklem*, i sajens fikšn. Osim toga, i u ozbiljnoj zbirci priča *Lift*, Jelene Lengold, ima jedna pripovest u kojoj se menja kraj. Ispostavi se da je jedan od junaka priče ne samo pisac kao da glumi pisca u tom tekstu, ne znam kako da vi objasnim, mis'im, kao kad imate policajca u priču, a on neće iz knjige da vi traži daj ličnu kartu, je l' tako? E, ali ovaj pisac-lik, e taj vas zajebô. Mis'im, taj kod Jelenu Lengold. Jer ona pička što se bacila s prozora hotela pa se razbila kô da prostite lubenica, e nije njoj ništa. Jer onaj pisac kaže, 'more jebeš tužan kraj, daj nešto srećnije'... a ne da jedna devojka opandrči bez veze. Pa krene ispočetka. A vi badava čitali, ostali ste bez kraja, s nezavršenu priču u ruki. Ili vas je to zajebala gospođa Lengold? Mis'im, ne znam, vidite sad ... Ja bi' rekô da je pisala ona, a ne taj lik koji samo glumi pisca. I pitanje je ondak, koliko je to onda ozbiljna literatura?! Zamumuljeno...

E, tako i ja. Teram modu. Imate duhovi i imate zajebanciju na kraju. Samo ću da napravim da bidne još tužnije. Daklem, sad će da povećam broj izginulih s Vračarsku grbu, opet su me nešto otalen iživcirali. Hajde, vrcite se na stranicu, na stranicu... di beše oni kovčezi iz Barselonu...?! A i onu pičku sa žurku ću da si maznem.

Tako da ova pripovetka ima dve posvete.

To jest, nema – ova druga posveta je zezanje.